

Ének az Úrról idegen földön

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 22:2; 69:2-4; 73:1-20; 77; 79:5-13; 88:4-13; 1Péter 1:17

„*Hogyan énekelnénk az ÚR énekét idegen földön*” (Zsolt 137:4, ÚRK)?

Nem is kell mélyre ásni *A zsoltárok könyvében*, hogy meglássuk: ezek az énekek nem tökéletes körülmények között hangzanak el, hanem a bűn, a gonoszság, a szenvedés és a halál világában. A rossz folyamatosan veszélyezteti a mindenható Úr és igazságos törvényei által fenntartott stabil teremtettséget. Amint egyre jobban megmérgezi a bűn a világot, Isten népe számára az mindinkább „idegen földdé” lesz. Ez okoz problémát a zsoltárosnak. Hogyan lehet tehát hittel élni idegen földön?

Amint már láttuk, a zsoltárosok elismerik Isten legfőbb uralmát, erejét, valamint azt is, hogy döntései igazságosak. Tudják, hogy Ő az örök menedék és segítség a nehéz időkben, aki soha nem hagy el. Éppen ezért időnként összezavarodnak (ugyan ki ne tenné?) Isten látszólagos távolléte miatt, amikor tapasztalják a mindenható, jó Úrral szembeszegülő gonoszság virágzását. A Zsoltárok imáinak paradox jellegét mutatja az is, ahogyan az írók Isten látszólagos hallgatását fogadják, vagyis reagálnak az Úr vélt távollására, mint ahogy jelenlétére is.

A GONOSZSÁG NAPJAI

Olvassuk el Zsolt 74:18-22 és 79:5-13 verseit! Mi forog kockán a szakaszok szerint?

A zsoltáros igyekszik megérteni az Isten és a gonoszság erői közötti nagy küzdelmet, rámutat az Úr felfoghatatlanul hatalmas hosszútűrésére, valamint végtelen bölcsességére és erejére.

A zsoltárok könyvében a gonoszság problémája elsősorban teológiai jellegű, kikerülhetetlenül érint Istennel kapcsolatos kérdéseket. Tehát Jeruzsálem és a templom lerombolását főként azért tekinti Istenre nézve rossz hírnék, mert a pogányoknak alkalmat adott a gyalázására. Isten öröksége (Izrael népe) a jele a meg nem szűnő isteni kiválasztásnak és szövetségnek (5Móz 4:32-38; 32:8-9). Végidei dimenziója is van az „Isten öröksége” fogalmának, ugyanis egy nap minden nép Isten öröksége lesz, Őt követik majd. A népek megszállták Isten örökségét, az Úr ígéreteit veszélyeztetve.

A zsoltáríró vitathatatlanul elismeri, hogy a bűneik megrontották az Istennel való szövetséges kapcsolatukat, ők szabadították magukra a következményeket (Zsolt 79:8-9). Túlélésük kizárólag Isten kegyelmes közbelépésétől függ, attól, hogy a bűnért való engesztelés által helyreállítja velük a szövetséges kapcsolatot. Az Úr a „szabadító Istenünk” (Zsolt 79:9), ez is a szövetségi ígéreteihez való hűségét fejezi ki.

Azonban Izrael jólétének helyreállításánál sokkal fontosabb Isten jellemének megvédése a világ előtt (Zsolt 97:9). Amennyiben a népek gonosz tettei büntetlenül maradnak, úgy tűnik, mintha Istent elhagyta volna az ereje (Zsolt 74:18-23; 83:17-19; 106:47). A nevét csak az igazolja és emeli fel, ha megmenti népét.

Ma is ugyanaz az elv működik, mint akkoriban. A bűnünk, a visszaesésünk, a gonoszságunk nemcsak miránk hoz szégyent, hanem a legrosszabb, hogy Istenre is, akihez tartozónak valljuk magunkat. Helytelen cselekedeteink a bizonyágtételünket és a misszióinkat is gyengítik. Hány embert fordítottak már el a hittől a magukat kereszténynek tartók tettei?!

„Isten tisztelete, Krisztus tisztelete elválaszthatatlanul össze van kötve Isten népe feddhetetlen jellemének fejlődésével” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 578. o.). Hogyan értsük ezt a fontos igazságot? Mit jelent a keresztény életünkre nézve?

A HALÁL KAPUJÁBAN

Olvassuk el Zsolt 41:2-5, 88:4-13, 102:4-6, 12, 24-25 verseit! Milyen tapasztalatokat írnak le ezek a szakaszok? Mennyire tudjuk átérezni ezt a helyzetet?

A betegségtől és a haláltól való szabadulásért könyörgő imák azt mutatják, hogy Isten gyermekei sem mentesek a világ szenvedéseitől. Ezekből a zsoltárokból is látszik az író szörnyű kínládása. Elhagyta az ereje, elszáradt, mint a fű, nem tudott enni, a holtak közé számlálták, mintha a sírban feködött volna, még a barátai is elfordultak tőle, szenvedett, elcsüggedt, bőre a csontjaihoz tapadt.

Sok zsoltár feltételezi, hogy az Úr engedte meg a bajokat, méghezzá Izrael engedtlensége miatt. A zsoltáríró tudja, hogy a bűn megbetegíthet, ezért utal a gyógyulás előtt érkező bűnbocsánatra (Zsolt 41:4-5). Azonban más zsoltárok megerősítik, mint pl. a 88. és a 102., hogy az élet valóságának része az ártatlanok szenvedése is, bármennyire nehéz ezt megérteni.

A 88. zsoltár szerint Isten vetette a halál küszöbére a zsoltárost (Zsolt 88:7-9). Azonban figyeljük meg, hogy még a legmerészebb panaszszavak elhangzásakor is egyértelműen hitből fakad a kesergés, mert ha a mindenható Úr megengedte a bajt, Ő képes helyre is állítani gyermeke helyzetét.

A halál küszöbén a zsoltáros felidézi Isten csodatetteit, jóságát, hűségét és igazságát (Zsolt 88:11-13). Úgy érzi, Isten ítélete sújtotta, mégis belé kapaszkodik. Szened, de nem tagadja Isten szeretetét, tudja, hogy egyedül Ő szabadíthatja meg. A zsoltáros fohászai azt mutatják, hogy nemcsak a szenvedést ismeri, hanem mélységes tapasztalatokat szerzett Isten kegyelmével is, és a kettő nem zárja ki szükségképpen egymást.

Röviden: Isten mindenható voltát mutatja be a szenvedés megengedése, mint ahogy a szabadítás is. Reménységet ébreszt, hogy Isten mindent kézben tart. Krisztus szenvedésének fényében olvasva a 88. zsoltárt egészen elcsodálkozunk szeretetének mélységén, hiszen kész volt az emberiségért átlépni a halál kapuját.

Gondoljunk a kereszten függő Jézusra, arra, amit a bűn miatt szenvedett! Hogyan segíthet a szenvedés és megpróbáltatás idején megőrizni a hitünket az, hogy Krisztusban Isten mindannyiunknál jobban szenvedett?

HOL VAN ISTEN?

Olvassuk el Zsolt 42:2-4, 63:2, 69:2-4 és 102:2-8 verseit! Mi okoz nagy szenvedést a zsoltárosnak?

A zsoltárost nemcsak a saját és a közössége szenvedései gyöttrik, hanem talán az még ezeknél is jobban, hogy mintha Isten nem törődne szolgáló nehézségeivel. Isten vélt hiánya olyan számára, mint csillapíthatatlan szomjúság a szárazságban (Zsolt 42:2-4; 63:2), vagy mint a halálos gyötrellem (Zsolt 102:3-5). Úgy érzi, hogy elszakadt Istentől, olyan lett, mint egy árva madár. *„Hasonló vagyok a pusztai pelikánhoz; olyan lettem, mint a bagoly a romok közt. Virrasztok, és olyan magányos vagyok, mint a madár a háztetőn”* (Zsolt 102:7-8, ÚRK).

A pusztaság említése kiemeli az Istentől való elszakadás érzetét. A *„madár a háztetőn”* nem a nyughelyén, a fészekben ül, hanem azon kívül. A zsoltáros *„a mélységből”* kiált Istenhez, mintha mindenhol elárasztaná a víz, vagy *„mély sárba”* esett volna (Zsolt 69:2-4; 130:1). Ezek a képek nyomasztó helyzetet ábrázolnak, amiből nincs menekvés, csak Isten adhat szabadulást.

Olvassuk el Zsolt 10:12, 22:2, 27:9, 39:13 verseit! Mit tesz a zsoltáros, amikor Istent olyan távolinak érzi?

Figyelemre méltó, hogy a zsoltáros nem akar elhallgatni, amikor Isten csendben van. Megingathatatlanul hisz az élő, kegyelmes Istenhez folyamodó imában. Isten akkor is ott van, ha távolinak tűnik, ugyanaz, aki meghallgatta a múltban, tehát bizik benne, hogy most is meghallja a szavát.

Isten hallgatása önvizsgálatra, az Úr keresésére készítette a zsoltárírókat, méghozzá bűnvallással és alázatos könyörgésekkel. Tudták, hogy nem hallgat örökké. *A zsoltárok könyve* azt mutatja be, hogy az életkörülményektől függetlenül fenn kell tartani a párbeszédet Istennel.

Mit tanulhatunk abból, ahogy a zsoltáros reagál Isten látszólagos távolságára? Mit teszünk, ha úgy érezzük, hogy Isten hallgat? Mi tartja meg a hitünket?

ÍGÉRETEI ÖRÖKRE ELVESZTEK?

Olvassuk el a 77. zsoltárt! Mit tapasztalt a zsoltáros?

A 77. zsoltár elején a zsoltáros Isten segítségét kéri, panaszkodik és fájdalmasan emlékezik vissza a múltra (Zsolt 77:2-7), szíve mélyéből keseregve fordul hozzá. Semmi nem vigasztalhatja, csak az, ami az Úrtól érkezik.

Csakhogy az Istennel kapcsolatos emlékek tovább fokozzák gyötrelmét: „Istenről emlékezem és sóhajtok” (Zsolt 77:4). A héber *hámáh* („sóhajt”, „nyög”) szó jelöli még a víz zúgását is (Zsolt 46:4). A zsoltáros egész lényé nyugtalan.

Hogyan válthat ki ekkora fájdalmat az emberben az, ha Istenre emlékezik? Nyugtalanító kérdések sorozata sejteti, hogy mi lehet a zsoltáros aggodalmának az oka (Zsolt 77:8-10). *Megváltozott volna Isten? Vajon hűtlenné válna a szövetségéhez?*

Az Isten múltbeli szabadító tettei és jelenlegi látszólagos távolléte közötti éles ellentét miatt érzi úgy a zsoltáros, hogy Isten elhagyta. Ha megváltozott az Úr, a zsoltárosnak semmi reménye nincs, és nem tudja egykönnyen elvetni ezt a következtetést. Közben azért nem tud aludni, mert az Úr ébren tartja (Zsolt 77:5). Erről más bibliai szereplők is eszünkbe juthatnak, akiknek az álmatlanságát gondviseléséből arra használta fel Isten, hogy szándékait előmozdítsa (1Móz 41:1-8; Eszt 6:1; Dán 2:1-3). A hosszú álmatlan éjszakákon a zsoltáros felidézi Isten múltbeli szabadító tetteit, és ez új erőt ébreszt benne (Zsolt 77:6, 12).

A zsoltáros megerősítést kap Istentől, anélkül, hogy az adott helyzetére magyarázat jönne, viszont meggyőződik Isten hűségéről és megbízhatóságáról (mint Jób). Bátorságot nyer, hogy hittel várjon az Úrra. Már tudja, hogy Isten nem változik, Ő az, aki csodákat tett Izrael történelmében (Zsolt 77:12-19). Megérti, hogy „nem látszik lépteid nyoma” (Zsolt 77:20, ÚRK). Visszatekintve felismeri Isten vezetését még azokban a helyzetekben is, amikor jelenléte nem volt nyilvánvaló az ember számára. Megerősíti, hogy Isten kinyilatkoztatja önmagát, ugyanakkor rejtve is marad, és ezért dicsőíti titokzatos, felséges tetteit.

Gondoljunk vissza azokra a történetekre, amikor az Úr különösen cselekedett az életünkben! Hogyan segíthet ez megbirkózni a mostani gondjainkkal?

NEHOGY MEGINOGJON AZ IGAZ

Olvassuk el Zsolt 37:1, 8, 49:6-8, 94:3-7 és 125:3 verseit! Milyen küzdelmekbe került a zsoltáríró?

Ezek a zsoltárok a gonoszok jó szerencséje felett keseregnek, illetve amiatt, hogy ez milyen kihívást jelent az igazaknak. A gonoszoknak nemcsak egyszerűen jól megy a soruk, hanem időnként még nyíltan gyalázzák is Istent és elnyomják az embereket. Zavarba ejtő helyzet, hogy míg „a gonoszság pálcája” (Zsolt 125:3) uralja a világot, az „igazságnak pálcája” (Zsolt 45:7) hanyatlani látszik. Miért ne adnánk hát fel, miért ne fogadnánk el a gonoszságot, mint mások?

Olvassuk el Zsolt 73:1-20, 27 verseit! Mi segíti át a krízisen a zsoltárost? Mi végre jutnak azok, akik hiábavaló dolgokban bíznak (lásd még 1Pt 1:17)?

Amíg a 73. zsoltár írója a világban tapasztalható gonoszságra fókuszált, nem láthatta a teljes képet Isten nézőpontjából. Lehengerlő volt számára a gonoszok sikerességének a problémája, azt is elhitte, hogy van valóság-alapja annak az érvnek, miszerint hiábavaló hinni.

Azonban a 73. zsoltár bemutatja, hogy „ezek a dolgok megtévesztik azokat, akik figyelmen kívül hagyják az 1. verset, ami az egész zsoltár összefoglalása: »Bizony jó Izráelhez az Isten, azokhoz, akik tiszta szívéük«” (Johannes Bugenhagen: *Reformation Commentary on Scripture*. Downers Grove, IL, 2018, InterVarsity Press, 11. o.).

A zsoltáros belépett Isten uralmának szentélyébe, és ott emlékezett arra, hogy a „ma” a mozaiknak csupán egy darabkája, és figyelembe kell vennie a „véget” is, amikor Isten ítélete eléri a gonoszokat. A zsoltáros a szentélyben értette meg ennek igazságát, majd megbánta korábbi balgaságát. Ez is azt mutatja, hogy a valóságot nem az emberi logika mentén, hanem csak lelki látással érthetjük meg.

Most annyi szörnyűség büntetlen marad! Mégis hogyan vigasztal Istennek az az ígérete, hogy meg fogja ítélni a világot, minden gonoszságát?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Zsoltárok 56; Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „Öröm az Ūrban” c. fejezet, 85-93. o.

Néha felvetődik bennünk a gondolat, hogy valóban kézben tart-e mindent az Ūr, tényleg olyan hatalmas és jó-e, mint amilyennek a Szentírás mondja? A bibliai hitben gyakran van bizonyos mértékű bizonytalanság és várakozás, ez éppúgy része, mint a bizalom és a bizonyosság. Időnként szinte elviselhetetlennek tűnhet a bizonytalanság és a várakozás, különösen a gonosszággal szemben, amikor Isten mintha távol lenne. Azonban sosem maradhatunk bizonytalanságban Istent, szeretetteljes és igazságos jellemét, megbízhatóságát illetően! A zsoltárirók talán bizonytalannak látták a jövőt, ugyanakkor gyakran hivatkoztak az Ūr rendíthetetlen szeretetére, hűségére (Zsolt 36:6-11; 89:3, 9). Mi is kövessük a példájukat!

„Minden erődöt összeszedve nézz felfelé, és ne lefelé, a nehézségeidre tekints, akkor nem tántorodsz meg az úton! Hamarosan meglátod Jézust a felhőn túl, aki feléd nyújtja kezét, hogy segítsen. Csak azt kell tenned, hogy egyszerű hittel neki nyújtsd a kezed, hagyd, hogy vezessen. Miközben Jézusba vetett hittel bizakodsz, reménységed megerősödik” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 578-579. o.).

„A hit erősödik, miközben kétségekkel és ellentétes irányú hatásokkal kell megküzdenie. A megpróbáltatások között szerzett tapasztalat becsesebb a legértékesebb drágakőnél is” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 3. köt. 555. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Milyen feszültségekkel birkóztak a zsoltárirók, amikor gonosszággal szembesültek? Milyen hasonló tapasztalataink voltak már nekünk is? Mihez kezdtünk akkoriban? Hogyan őrizhetjük meg a hitünket ilyen helyzetekben?
- 2) Hol keressünk válaszokat, amikor próbára teszik a hitünket a nehézségek, vagy azok az emberek, akik a saját szenvedéseik miatt kétségbe vonják Isten jóságát és hatalmát?
- 3) Mit felelsz a gyakran elhangzó kérdésre, hogy miért van rossz, gonosság a mindenható, szerető Isten által teremtett és fenntartott világban? A nagy küzdelem fogalma hogyan segít legalább részben választ találni erre?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: AHOGY SZERETNÉD, AHOGY AKARTAD

Tudom, hogy a hűségre nézel,
a tiszta szívet szereted.
Tudom, hogy az kedves előtted,
aki útjában egyenes.

Tudom, tiszta vagy, mint a fény,
a törvényed előttem ragyog.
De én úgy vagyok-e ember,
ahogy kívántad, ahogy akarsz?

Ahogy gondoltad, ahogy szeretnéd,
ahogy terved volt énvelem:
- én tudom, hogy nem olyan vagyok,
nem így akartad, Istenem!

Erősnek kellene lennem
mozdíthatatlan, mint a szikla,
és a lelkem tiszta tükrének
a lényed ragyogni vissza.

A vigasztalás kellene lennem,
ott, ahol az öröm véget ért,
és meg kellene fűszerezni
mások izetlen életét.

Egy nagy hangos kiáltással
süket fülekbe csengeni,
az életem kis rövid útján
a Te nevedet zengeni

S ez mind-mind hiányzik belőlem,
üresen jár életem malma,
s a tompa zúgásban napjaim,
mint kalász nélküli szalma,

csomóban tornyosulnak már
haszontalan, gyümölcstelen:
- én tudom, hogy nem így akartad,
nem így akartad, Istenem!

- Kérlek, könyörülj meg rajtam,
s ahogy terved volt énvelem:
ahogy szeretnéd, ahogy akartad,
úgy formáld át az életem.